

MANUEL MILLÁN i CASCALLÓ

Pregoner Festa Major 2021
(L'home tranquil)

“Em va agafar de sorpresa. Em vaig emocionar, evidentment, que haguessin pensat en mi. Molt agraït!”

Si tot caminat pel carrer us creueu amb un senyor vestit d'explorador: bermudes, armilla amb moltes butxaques, barret de tela molt gastat, tot de tons caqui i marró, barba i melena blanca recollida en una cua, acompanyat, gairebé sempre, per una gossa negra que sembla que passi gana, però no és el cas, és en Manuel, Manolo per als amics. El Pregoner de la Festa Major d'aquest any.

Quan el van trucar de l'Ajuntament per comunicar-li-ho, ni de lluny s'imaginava el que li volien dir: "Em va agafar de sorpresa. Em vaig emocionar, evidentment, que haguessin pensat en mi. Molt agraït!".

En Manuel Millán va néixer a Barcelona el 1954. Es va llicenciar en Filosofia i Lletres, especialitzant-se en Prehistòria i Història antiga, iot i que en la seva faceta com a docent es va decantar per la llengua.

Tenia 26 anys quan va conèixer la Marta, que dos anys després es convertiria en la seva dona. Ell practicava una de les seves tasques més estimades, l'arqueologia, i ella també era arqueòloga. I, vet aquí, que el destí els va ajuntar a les excavacions de la Cova de Sant Sadurní, a Begues.

Dins la seva faceta Indiana Jones, cal destacar la seva participació en el descobriment de les mines de Can Tintorer, a Gavà i la seva etapa com a fundador i director del museu arqueològic d'aquesta població, quan tenia poc més de 20 anys.

El 1982, quan es van casar, en Manolo donava classes a la privada, feina que compaginava amb excavacions arqueològiques: investigador del Museu arqueològic de Barcelona; necròpolis fenícia de Tiro, al Líban; treball de camp a l'Iraq; publicacions sobre l'art del paleolític o utilitatge lític, etc. Però tot això no donava suficient per tirar endavant una família i, aconsellat pel seu germà, es va decidir a presentar-se a unes oposicions a l'ensenyament públic, d'àmbit estatal, de professor de secundària. I va aconseguir treure una de les primeres notes, el que li va permetre poder triar destí. I va triar l'Escola Industrial de Sabadell, on ja treballava com a

interí, arribant a ser Cap d'estudis. I ja venia d'un període per diversos centres privats. Després va aterrar a l'Institut a L'Illa de Banyuls (El Prat de Llobregat), on va ser-hi 20 anys.

El 1994, la Marta aprova les oposicions i tota la família es trasllada a Cubelles, on ja tenien casa des de feia anys i passaven vacances, caps de setmana i Nadal. Però ell va continuar treballant al Prat. El 2009 s'integra a la plantilla de l'Institut Cubelles com a profe de Llengua, on romandrà fins a la seva jubilació el 2018. A finals del 2015 però, es produeix un lamentable punt d'inflexió a la seva vida en morir la Marta.

Tot i no dedicar-se a la Filosofia, el seu pas per l'Institut Cubelles va deixar una profunda petjada entre els seus alumnes. Si els sentiu parlar d'ell us pot semblar que parlen del Merlí de la tele. I és que el Manolo mai no va ser un mestre d'aquells que segueixen els cànons que imperen a la professió. I aquest va ser el seu tret diferencial i el motiu de l'estima que sentien i senten per ell els seus exalumnes. "Jo sempre he sigut un professor proper amb els alumnes. Sempre els he tractat molt bé! Sortia de la duresa pròpia de l'ensenyament, explicava les coses amb una certa dosi d'ironia per no fer-ho tan avorrit!".

Aquest és el Manolo! I ara, què? S'avorreix després de jubilar-se? Ni de lluny! Ara es dedica a la seva altra gran passió: dibuixar cal·ligrames i escriure poesia (i d'altres). Tot just fa un mes va presentar als jardins de Can Travé el seu darrer poemari Kairós, escrit a quatre mans amb la Cesca Calaf. També forma part del col·lectiu d'artistes CREA Cubelles i fa llargues caminades amb la Bagheera, la seva gossa negra i amiga inseparable

Josep Lluís Villanueva